

Δεκαετία του 70 σ' ένα ελληνικό νησί (πριν το κινητό τηλέφωνο). Είναι η ζωή που κυλάει ήρεμη ανάμεσα σε δύο κόσμους, αυτόν που φεύγει κι αυτόν που έρχεται. Υπάρχουν κάποιες καταστάσεις ανθρώπινες, κάποιες σκιές από το παρελθόν, κάποιοι έρωτες, κάποια κοινωνικά προβλήματα. Είναι κι ο ξενιτεμένος που γυρίζει στον τόπο του. Και είναι και ένα δίλημμα... γύρω στο οποίο πλέκεται το έργο.

Πρόσωπα

Ζαφείρα (Ζέφη)	(Από Αυστραλία γεννημένη στο νησί)
Θεοδότη - χήρα	(έχει περάσει τα 50)
Μελπομένη (Μένια)	ανηψιά της
Ρένα	(φίλη της)
Κατερίνα	γειτόνισσα
Ασημίνα (Ασημιώ)	γειτόνισσα
Χριστόδουλος - γέρος	γείτονας
Τζήν (Τζήνα)	Εγγλέζα
Στέφανος (Στέφος)	
Μάνθος (Μαθιός)	
Χρυσάνθη	(θεία του)
Ανάργυρος	(πατέρας του Θεόκλητου)
και ο μικρός Ανάργυρος	εγγονός
Μάικλ	(Μιχάλης -από Αυστραλία)

Θεατρικό Έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου

«Ένα κλωνί βασιλικό»

Μέρος 9ο

Ο «Κόσμος» εξασφάλισε και είναι στην ευχάριστη θέση να δημοσιεύσει σε συνέχειες το θεατρικό έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου «Ένα κλωνί βασιλικό». Πρόκειται για μια ηθογραφία, έργο που έχει σχέση με τη δική μας ζωή, την ξενιτιά του χτες και θέματα που μας απασχόλησαν και χάραξαν σημάδια και όρια. Είναι μέσα ο κόσμος που φεύγει και ο κόσμος που έρχεται. Νοοτροπίες και άγραφοι νόμοι, αγάπες και δικαίωμα, ελπίδες που ξεφτάνε κι άλλες που επιζούν και δικαιώνονται αργά. Κι είναι κι ένα δίλημμα για το δικαίωμα στην ζωή, το δικαίωμα στην αγάπη. «Περνάνε όλα... σαν τους ανθρώπους που γνωρίσαμε, τα όνειρα που ζήσαμε, τη ζωή που φεύγει... Σαν αναμνήσεις αγαπημένες, σαν νοσταλγικά τραγούδια...», όπως λέει ο συγγραφέας Γρηγόρης Χρονόπουλος.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Συνέχεια από την προηγούμενη Παρασκευή

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Μη μας πεις, ξέρουμε. Σου έκανε πρόταση γάμου. (πάλι γέλια).

ΜΑΘΙΟΣ: Τι να σας πω, βρε παιδιά, έχει καταντήσει αστείο. 'Όπου πάω τη βρίσκω μπροστά μου, «τυχαία, εντελώς τυχαία» (τη μιμείται). Ευχαριστώ που βρεθήκατε να αποφύγω τη συνέχεια. (Έρχεται η Θεοδότη με πεπόνι και τσικουδιά)

ΘΕΟΔΟΤΗ: Έτσι κάτι δροσιστικό (στο Μαθιό). Καλώς τον, πότε ήρθες, εγώ άφησα δύο.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Θα εύρισκες τέσσερις αλλά ήταν... τυχαία, εντελώς τυχαία. (γελάνε)

ΘΕΟΔΟΤΗ: Γιατί πράμα μιλάτε;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Θα εύρισκες και την Ασημίνα που περνούσε, εντελώς τυχαία, αλλά μόλις είδε εμάς έφυγε.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Κατάλαβα. Την καημένη, είναι τόσο καλή και αγαθή.

ΜΑΘΙΟΣ: Ξέρετε τι μου είπε; 'Ότι δεν έχει γεράσει, δεν θα γεράσει ποτέ.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Κι εσύ δεν της είπες αν έχει καθρέφτη;

ΜΑΘΙΟΣ: 'Όχι, της είπα, το πιστεύω γιατί σκέφτεται σαν να είναι... σαν 17 χρονών.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Δεν πιστεύω να το κατάλαβε, θα το πήρε για κομπλιμάν.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Έλα στην υγεία σου, Θεοδότη. (πίνουν όλοι και χαιρετάνε)

ΜΑΘΙΟΣ: Να είσαι καλά σαν τα ψηλά βουνά.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Να είσαστε καλά, στην υγεία σας.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Για πες μας, μωρέ Μαθιό, πως είναι η Αυστραλία, πώς είναι η ζωή εκεί;

ΜΑΘΙΟΣ: Μπορώ να σου μιλάω για ώρες... Είναι μεγάλη χώρα, απέραντη. Για να καταλάβεις είναι σχεδόν όσο η Ευρώπη ολόκληρη κι έχει πληθυσμό όσο η Ελλάδα. Τώρα έχει σχεδόν διπλάσιο. Έχει και κάτι παράξενα ζώα και φρούτα και λουλούδια πολλά. Και πράσινο, πολύ πράσινο. Αλλά και ξέρα πολλή. Το πράσινο είναι στις άκρες, γύρω-γύρω εκεί που είναι ο πολύς πληθυσμός εννοείται γιατί μέσα, στα μέσα-μέσα, στο κέντρο είναι όλο έρημος... Μεγάλες εκτάσεις έρημος... Μεγάλη χώρα. Να σκεφτείς ότι έχει και ποτάμια που δεν χύνονται στη θάλασσα. Κάτι άλλο χαρακτηριστικό, είναι πολύ νοικοκυρεμένη. Θα έλεγα το άκρως αντίθετο με... Είναι όλα νόμοι και κανονισμοί.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Υπάρχει τάξη δηλαδή.

ΜΑΘΙΟΣ: Ναι, όλα νόμοι και κανονισμοί.... νόμοι για το κάθε τι.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Αμ, κι εδώ υπάρχουν νόμοι αλλά ποιος τους τηρεί...

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Οικονομικά πώς είναι τα πράγματα;

ΜΑΘΙΟΣ: Καλά είναι, αλλά η Αυστραλία δεν είναι πια η πλούσια, η τυχερή χώρα, όπως την έλεγαν. Να σκεφτήτε ότι πριν 20 περίπου χρόνια το δολάριο Αυστραλίας ήταν σχεδόν διπλάσιο από το αμερικάνικο και τώρα είναι το μισό.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Στάσου, πώς τόση διαφορά;

ΜΑΘΙΟΣ: Εμείς εκεί δεν το καταλαβαίνουμε αλλά όταν κάνεις τα δολάρια δραχμές τότε βλέπεις τη διαφορά.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Μα τόση διαφορά; Για στάσου, μωρέ Μαθιό. Μισό το δολάριο, ξέρα και πράσινο, ποτάμια που δεν πάνε πουθενά, τι σκέδιο χώρα είναι αυτή;

ΜΑΘΙΟΣ: Χώρα των αντιθέσεων. Αλλά η ζωή είναι πιο εύκολη, καλή ζωή.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Και δεν μου λες, θα ξαναφύγεις, Μαθιό;

ΜΑΘΙΟΣ: Όχι, ήρθα να ρίξω άγκυρα.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Σκέφτεσαι να κάνεις καμιά επιχείρηση;

ΜΑΘΙΟΣ: Όχι, αρκετά εδούλεψα. Μια συντροφιά θέλω και τη ζωή του νησιού μας του μυρωμένου. Δούλεψα για χρόνια απ' το πρωί ως το βράδυ ορθοστασία... Η επιχείρηση είναι καλή αφήνει κέρδος αλλά... είναι και σκλαβιά. Κατάφερα να ξεφύγω από τ' αγκίστρι, να δω πως είναι η ζωή χωρίς να στην κουμαντάρει το ρολόι... Είναι και η υγεία πουε, με τα χρόνια και την πολλή δουλειά.... Δεν είμαι πλούσιος αλλά έχω αρκετά για να ζήσω άνετα.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: (γελάει) Τώρα καταλαβαίνω γιατί σε πάει από κοντά το Ασημιώ.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: (σηκώνεται) Εκεί είναι το μυστικό να ξέρεις που και πότε να σταματήσεις. Μπράβο, Μαθιό, που το κατάλαβες νωρίς. 'Όμως εμείς να πηγαίνουμε. Πάω τον Ανάργυρο για ειδικό να μου πει γιατί εκείνο το κλήμα στην αυλή δεν κάνει σταφύλια, όπως πρώτα. (φεύγουν Χριστόδουλος και Ανάργυρος - μένουν μόνοι Θεοδότη και Μαθιός. Κοιτάζονται με αμηχανία σαν νέα παιδιά που δεν ξέρουν πως να φερθούν στο πρώτο ραντεβού.)

ΘΕΟΔΟΤΗ: Να σου φτιάσω έναν καφέ;

ΜΑΘΙΟΣ: 'Όχι, κάθησε. Είναι τόσο όμορφα που είμαστε μαζί. Θεοδότη δεν ξέρεις τι είναι για μένα να βρίσκομαι στον τόπο μου και να κάθομαι εδώ δίπλα σου... Δίπλα σου, κοντά σου, Θεοδότη... Τόσες μέρες και δεν μπόρεσα να σε βρω μόνη, όλο και κάποιος είναι εδώ. 'Όπως τότε που ούτε να μιλήσουμε δεν μπορούσαμε...

ΘΕΟΔΟΤΗ: Τι είναι αυτή η Κατερίνα... Το είπε ότι γι' αυτό περνάς. Κι εγώ σκέφτηκα, «όπως τότε»...